

MÜLLER DEZSŐ

Bekézimunkázta

*Kitikkadt
Fura
Élőlény
lettem*

*apró örömöket
élvezeteket
szökőévenként
hajszolok*

*ósdi képkeretembe
bekézimunkázta
rút arcát
a halál*

*sose menekülök
vigyorgó
szőrpfája
elől*

MÜLLER DEZSŐ költő, lelkipásztor (1953, Zilah). A kolozsvári Protestáns Teológiai Főiskolán végzett 1979-ben. Verseit többkevesebb rendszerességgel 1989 óta közlik romániai és magyarországi lapok. Nyolc önálló kötete jelent meg.

Elsötétedik

*Rozoga ágyamról
lerugdos az éj
kéménybe szorult
fejvel ébrednek
pitymallatkor*

*minden
új nap
bőröm alá
fecskendezett
ópium*

*mint villanyoltás
után a szoba
elsötétedek
alkonyatkor*

Nyáladzik

*Egy gethes állat
tanyázik bennem
prüszköl köhécsel
könnybe lábadt
szemmel csörtet*

*porzó szalmahalmon
gubbaszt
felhólyagzott seb
homloka orra*

*lüktető
térdkalácsa
kenetlen
szekérkerékként
nyikorog*

*s otromba eledelek
tucatjától
vért nyáladzik
habzó szája*

Megvilágítani

Mióta
a tetejére állt
hegy domb erdő
önmagamat
a csillámló
vadnyomokban
se látom

a fájdalom
cuppanó mocsarába
süllyedve
olyan lett felettem
a tintakék égbolt
mint egy fanyar
álom

hattyúfehér
plafonra aggatott
köldökzsinórként
függök
pók légy belém
törölheti
száját

cudar világomban
az emberek lettek
a legsötétebb árnyak
arcuknak kihunyt
fénypallosát
a Göncölszekér se
tudná megvilágítani

Más irányba

Egy feslett csillag a világ

*benne vallások pattognak
szerelmek avasodnak
értékek porladnak
fények csipásodnak
dilettánsok buggyannak
torz alakok bugyborékolnak*

*s mindenki más irányba tart
akár egy széles mozivásznon.*

Pirkad a világ

*Fölöttem
égre buggyant csillagok
égre buggyant csillagokban
lobogó sárga lángok
lobogó sárga lángokban
szikrázó fények
szikrázó fényekben
sötét kúszó árnyak
sötét kúszó árnyakban
szénfekete éjszakák
szénfekete éjszakákban
ocsúdva pirkad a világ*

Fontossá válik

Ahogy közeledek
a végső naphoz
feltündökölnek
a hétköznapok
az ég kékje
a növény zöldje
a csatorna nedve
s az éj rejtelve
minél inkább
fontossá válik
mintha soha
nem éltem volna
annyira tombol
bennem az élet

Vérem

Lecsavart
lámpafény
letterem

homlokomon
a csillagtalan égbolt
szememen
a sötétség dobja

kézfejem
zsibbadó uszony
lábfejem
dagadt vitorla

*gerincoszlopom
görbe piszkavas
mellkasom
nyikorgó taliga*

*bőröm
piros gombákkal
kidekorált
erdő
s cuppanó
vérem
szénfekete
piócák mocsara*

Zuhanok

*Apám csontjait csillagok őrzik
Anyám nedveiből esik az eső
egyetlen gyermekem pedig
madárijesztőként
piroslik a tájban*

*zuhanok
lándzsa-hegyű sziklák között
zuhanok
korhadó életem egéről
szemem vöröslő tengeréből
gyöngyszemként kerül elő
a körültapintott vers*